

La Libro
de la Mil kaj Unu
Noktoj

◆ I ◆

UNUA VOJAĜO DE SINDBAD LA MARISTO

Mi heredis de mia familio grandegan havaĵon, mi malŝparis ties pli grandan parton en la diboĉoj de mia juneco; sed mi rekonsciigis kaj pripensante, mi agnoskis, ke la riĉaĵoj estas efemeraj, kaj ke oni baldaŭ vidas ties finon, kiam oni tiom malbone zorgas pri ili, kiel mi agis. Mi plie opiniis, ke mi vane malŝparas en sencela vivo la tempon, kiu estas en la mondo la plej valora elemento. Mi ankoraŭ opiniis, ke estas la lasta kaj la plej bedaŭrinda el la mizeroj esti malriĉa en sia maljuna aĝo. Mi rememoris tiujn parolojn de la granda Salomono, kiujn mi antaŭe aŭdis de mia patro, ke *estas malpli penige troviĝi en la tomo ol en la malriĉeco*.

Malserenigita de ĉiuj tiuj pripensoj, mi kolektis la restaĵojn de mia heredaĵo, mi aŭkcie vendis en la bazaro ĉion, kion mi havis en mia domo. Mi poste asociigis kun kelkaj komercistoj, kiuj okupiĝis pri mara komerco. Mi konsultis tiujn, kiuj ŝajnis al mi kapablaj provizi min per bonaj konsiloj. Fine mi decidis fruktigi la malmulton da mono, kiu restis al mi, kaj tuj kiam mi decidis tion, mi mallonge atendis antaŭ ol efektiviĝi ĝin. Mi tiam iris al Basra³³, kie mi enŝipiĝis kun pluraj komercistoj sur ŝipo, kiun ni frajtis danke al nia kunigita mono.

Ni ekvelis, kaj iris laŭ la vojo de Orientaj Hindioj tra la Persa golfo, kiu estas formita de la bordo de Feliĉa Arabio³⁴ dekstraflanke, kaj de Persio maldekstraflanke, kaj kies plej ampleksa largeco estas sepdek leŭgoj, laŭ la komuna opinio. Ekster tiu golfo, la Levanta maro³⁵, la sama kiel tiu de Hindioj, estas tre vasta: ĝi havas sur unu flanko kiel limojn, la bordojn de Abisenio kaj ampleksas kvar mil kvincent leŭgojn en longeco ĝis la insuloj Vakvak³⁶. Mi unue estis ĝenata pro tio, kion oni

33 *Balsora* aŭ *Basra*, grava komerca haveno de Irako, fondita en 636 de Omar. Galland ĉiam uzas la formon *Balsora*: en la traduko ni preferos uzi la kutiman modernan *Basra*.

34 Tio estas la romia nomo de la nuna Jemeno (sude-okcidente de Saud-Arabio). Sed elirante el *Basra*, oni trafas Saud-Arabion, dekstre de la Persa golfo.

35 Temas pri la India Oceano.

36 Nomiĝas laŭ arbo, kies frukto tiel nomiĝas. Ili estas imagita lando pli fore ol Ĉinio laŭ la araboj. Eble temas pri Japanio?

nomas marmalsano; sed mi baldaŭ resaniĝis, kaj ekde tiu tempo, mi ne plu suferis pro tiu malsano.

Dum nia navigado, ni albordigis plurajn insulojn kaj ni tie vendis aŭ interŝanĝis niajn varojn. Iun tagon, kiam ni iris pelitaj de la vento, ĝi ĉesis blovi fronte al malgranda insuleto apenaŭ pli alta ol la marnivelo, kiu similis herbejon pro sia verdaĵo. La kapitano malhisigis la velojn kaj permesis al la membroj de la ŝipanaro, kiuj deziris surgrundiĝi iri tien. Mi estis en la nombro de tiuj, kiuj iris al la tero. Sed dum ni okupiĝis trinkante kaj manĝante kaj ripozante pro la mara laceco, la insulo subite ekstremis, kaj donis al ni fortan skuon...

Ĉe tiuj vortoj, Ŝeherezad haltis, ĉar la taglumo komencis aperi. Ŝi tiel reekparolis fine de la posta nokto:

– Senjoro, Sindbad daŭrigis sian rakonton:

– Oni ekkonsciis, li diris, pri la tremo de la insulo en la ŝipo, de kie oni kriis al ni rapide reveni: ni ĉiuj pereos, ĉar tio, kion ni mistaksis por insulo estis la dorso de baleno. La plej rapidaj fuĝis en la barko, aliaj impetis en la maron kaj naĝis. Rilate min, mi daŭre troviĝis sur la insulo, tio estas sur la baleno, kiam ĝi mergiĝis en la maron kaj mi havis nur sufiĉe da tempo por alkroĉiĝi al peco de ligno, kiun oni alportis el la ŝipo por fari fajron. Dume, la kapitano akceptinte sur la ferdekon la homojn de la barko, kaj kolektinte kelkajn el tiuj, kiuj naĝis, volis profiti malvarmetan kaj favoran venton, kiu ekblovis; li hisigis la velojn kaj tiel forprenis de mi la esperon atingi la ŝipon.

Mi do restis en la povo de la akvo, puŝata ĉu sur unu flankon, ĉu sur alian; mi luktis por mia vivo kontraŭ la ondoj la ceteron de la tago kaj la postan nokton. La sekvan tagon mi ne plu havis fortan, kaj mi mal-esperis eviti la morton, kiam iu ondo feliĉe ĵetis min kontraŭ iu insulo. Ties bordo estis alta kaj kruta, kaj mi spertus multe da peno por grimpi tien, se kelkaj arbaraj radikoj, kiujn la fortuno ŝajne konservis en tiu loko,

Li enirigis min en groton.

ne donus al mi tiun rimedon. Mi sterniĝis sur la grundon, kie mi restis duone mortinta, ĝis estis plena tago kaj aperis la suno.

Tiam, kvankam mi estis tre malforta pro la laboro de la maro, kaj ĉar mi glutis nenium manĝaĵon ekde la antaŭa tago, mi tamen trenis min serĉante herbojn taŭgajn por manĝi. Mi trovis kelkajn kaj mi havis la feliĉon trafi bonegan akvan fonton, kiu tre kontribuis al mia resaniĝo. Kiam miaj fortoj revenis, mi eniris la insulon, paŝante sen preciza celo. Mi eniris en belan ebenaĵon kaj de fore mi ekvidis paŝtigantan ĉevalon.

Mi iris tiufanken, hezitante inter timo kaj ĝojo: ĉar mi ne sciis, ĉu mi iras por serĉi mian perdon prefere al okazo meti mian vivon en sekurecon. Dum mi alproksimiĝis, mi rimarkis, ke ĝi estas purrasa ĉevalino ligita al paliseto. Ties beleco altiris mian atenton, sed dum mi rigardis ŝin, mi aŭdis la voĉon de viro, kiu parolis sub la tero. Momenton poste, tiu viro aperis, venis al mi, kaj demandis min, kiu mi estas. Mi rakontis al li mian aventuron; post kio, prenante min je la mano, li enirigis min en groton, kie troviĝis aliaj personoj, kiuj estis ne malpli surprizitaj vidi min ol mi mem trafi ilin tie.

Mi manĝis parton de kelkaj manĝaĵoj, kiujn ili prezentis al mi, poste demandinte ilin kion ili umas en loko, kiu aspektis al mi tiom dezerta,

ili respondis al mi, ke ili estas stalistoj de reĝo Mihraĝ³⁷, suvereno de tiu insulo, ke ĉiun jaron en la sama sezono, ili kutimas konduki ĉi tien la purrasajn ĉevalinojn de la reĝo, kiujn ili ligas laŭ la maniero, kiun mi vidis, por ke mara ĉevalo, kiu eliras el la maro, kuniĝu kun ili. La mara ĉevalo post kuniĝo kun ili preparas sin por vori ilin, sed ili malebligas tion pere de siaj krioj, kaj devigas ĝin retroiri en la maron; kiam la ĉevalinoj estas gravedaj, ili reprenas ilin, kaj la ĉevaloj, kiuj naskiĝos el tiu kuniĝo estas destinitaj al la reĝo kaj nomataj maraj ĉevaloj. Ili aldonis, ke ili devas foriri morgaŭ, kaj se mi alvenus unu tagon pli malfrue, mi nepre pereus, ĉar la domoj estas foraj, kaj ne eblas al mi atingi ilin sen gvidado.

Dum ili tiel parolis al mi, la mara ĉevalo eliris el la maro, kiel ili diris al mi, impetis al la ĉevalino, kuniĝis kun ŝi kaj poste volis vori ŝin; sed pro la granda bruo, kiun okazigis la stalistoj, ĝi forlasis ŝin kaj retroiris kaj plonĝis en la maron.

La postan tagon, ili reekvojis laŭ la direkto al la ĉefurbo de la insulo kun la ĉevalinoj, kaj mi akompanis ilin. Ĉe nia alveno, reĝo Mihraĝ, al kiu oni prezentis min, demandis min, kiu mi estas, kaj pro kiu aventuro mi troviĝas en liaj ŝtatoj. Tuj kiam mi plene kontentigis lian scivolemon, li montris al mi, ke li multe partoprenas mian malfeliĉon. Samtempe, li ordonis, ke oni zorgu pri mi, kaj ke oni provizu min per ĉio, kion mi bezonus. Tio estis tiamaniere farita, ke mi devis esti kontenta pro lia malavareco kaj la zorgo de liaj oficistoj.

Ĉar mi estis komercisto, mi vizitadis la personojn kun la sama profesio. Mi aparte serĉis tiujn, kiuj estas fremduloj tiom por ekscii de ili novaĵojn pri Bagdado, kiom por trovi iun, kun kiu mi povos rehejmenvojaĝi: ĉar la ĉefurbo de reĝo Mihraĝ situas apud la maro kaj havas belan havenon, kie ĉiutage albordiĝas ŝipoj el diversaj lokoj de la mondo. Mi ankaŭ serĉis la kunecon de scienculoj el Hindioj, kaj mi havis plezuron aŭskulti ilin paroli; sed tio ne malhelpis min tre regule ĉeesti en la kortego de la reĝo, kaj babili kun provincestroj kaj reĝetoj, liaj tributuloj, kiuj troviĝis apud lia persono. Ili metis al mi mil demandojn pri mia lando, kaj miaflanke, ĉar mi volis lerni iliajn morojn kaj la leĝojn de iliaj ŝtatoj, mi demandis ĉion, kio kapablis meriti mian scivolemon.

37 Malnova reĝo de Hindioj, konata pro sia potenco kaj saĝeco. La nomo *Mihraĝ* rekte fontas el la hinda vorto *maharaĝa*.

Mi ankaŭ serĉis la kunecon de scienculoj.

Ekzistas sub la dominado de reĝo Mihraĝ iu insulo, kiu nomiĝas Kasel³⁸. Oni certigis al mi, ke oni tie aŭdas ĉiunokte sonon de timbaloj, kio naskis la opinion, kiun havas la maristoj, ke Degjal³⁹ tie loĝas. Mi ekdeziris fariĝi atestanto de tiu mirindaĵo, kaj mi vidis dum mia vojaĝo fiŝojn longajn je cent aŭ ducent klaftoj⁴⁰, kiuj pli timigas ol ili nocas. Ili estas tiom timidaj, ke oni forfuĝigas ilin frapante sur lignajn tabulojn. Mi rimarkis aliajn fiŝojn, kiuj longas nur unu klafton, kaj kiuj pro sia kapo similas otusojn.

Post mia reveno, kiam mi troviĝis iun tagon en la haveno, iu ŝipo venis por albordiĝi. Tuj kiam ĝi ankriĝis, oni komencis malŝarĝi la varojn, kaj la komercistoj, al kiuj ili apartenis, transportigis ilin en siajn staplojn. Rigardante kelkajn pakojn kaj la skribaĵon, kiu indikis, al kiu ili apartenas,

38 Legenda insulo.

39 Degjal aŭ Deĝal estas la nomo de la Antikristo aŭ diablo por la muzulmanoj. Li havas nur unu okulon kaj unu brovon.

40 Unu klafto egalvaloras proksimume kvindek centimetrojn.

mi vidis mian nomon kaj post atenta ekzamenado, mi ne dubis, ke ili estas tiuj, kiujn mi ŝarĝigis sur la ŝipon, kiun mi elektis en Basra. Mi eĉ rekonis la kapitanon; sed ĉar mi estis konvinkita, ke li kredas min morta, mi aliris lin kaj demandis, al kiu apartenas la pakoj, kiujn mi vidas.

– Mi havis sur mia ŝipo, li respondis al mi, bagdadan komerciston, kiu nomiĝis Sindbad. Iun tagon, kiam ni estis proksime al insulo, laŭŝajne, li tretis kun pluraj aliaj pasaĝeroj sur tiun ŝajnan insulon, kiu estis nenio alia ol baleno de grandega mezuro, kiu endormiĝis surface de la akvo. Ĝi apenaŭ perceptis la varmon de la fajro, kiun oni ĵus flamiĝis sur ties dorso por prepari manĝaĵon, kiam ĝi komencis moviĝi kaj profundiĝi en la maro. La pli granda parto de la personoj, kiuj troviĝis sur ĝi mortis, kaj la kompatinda Sindbad estis inter ili. Tiuj pakoj estis liaj, kaj mi decidis vendi ilin ĝis mi renkontos iun el lia familio, al kiu mi povos doni la profiton, kiun mi akiros, same kiel la kapitalon.

– Kapitano, mi tiam diris al li, mi estas tiu Sindbad, kiun vi kredas mortinta, kaj kiu ne estas tia: tiuj pakoj estas mia havaĵo kaj miaj varoj...

Ŝeherazad ne pli parolis ĉi-nokte, sed tiel daŭrigis la postan tagon:

Sindbad daŭrigante sian historion, diris al la kompanio:

– Kiam la kapitano de la ŝipo aŭdis min tiel paroli:

– Je Dio!, li ekkriis, kiun fidi nun? Ne plu estas honesteco inter la homoj. Mi vidis per miaj propraj okuloj Sindbad-on pereji; la pasaĝeroj, kiuj estis sur mia ŝipo same vidis tion kiel mi, kaj vi aŭdacas diri, ke vi estas tiu Sindbad? Kia honto! Rigardante vin, oni kredas, ke vi estas honesta homo, tamen vi diras hororigan malpravaĵon por kapti havaĵon, kiu ne apartenas al vi.

– Pacienca, mi respondis al la kapitano, kaj bonvolu aŭskulti tion, kion mi havas por diri al vi.

– Nu!, li respondis, kion vi diros? Parolu, mi aŭskultas vin.

Mi tiam rakontis al li kiamaniere mi saviĝis, kaj per kiu hazardo mi renkontis la stalistojn de reĝo Mihraĝ, kiuj kondukis min al lia kortego.

Li sentis sin malfirmigita pro miaj paroloj, sed li baldaŭ konvinkiĝis, ke mi ne estas mensogulo, ĉar alvenis personoj el lia ŝipo, kiuj rekonis min kaj faris al mi grandajn salutojn, kaj elmontris la ĝojon, kiun ili spertis revidante min. Fine ankaŭ li mem rekonis min, kaj impetante al mia kolo:

– Laŭdata estu Dio, li diris al mi, ĉar vi feliĉe eliris el tiom grava danĝero! Mi ne povas sufiĉe atesti pri la plezuro, kiun mi spertas pro tio. Jen via havaĝo, prenu ĝin, ĝi estas la via, faru el ĝi, kio plaĉos al vi.

Mi dankis lin, laŭdis lian honestecon, kaj por agnoski ĝin, mi petis lin akcepti kelkajn varojn, kiujn mi prezentis al li, sed li rifuzis ilin.

Mi elektis tion, kio plej valoris el miaj pakoj, kaj donacis tion al reĝo Mihraĝ. Ĉar tiu princo konis la malfeliĉon, kiu okazis al mi, li demandis min, kie mi trovis tiajn maloftajn varojn. Mi rakontis al li, pro kiu hazardo mi ĵus reakiris ilin, li havis la bonecon aperigi ĝojon; li akceptis mian donacon kaj faris al mi aliajn multe pli valorajn. Post tio, mi adiaŭis lin kaj denove enŝipiĝis en la saman ŝipon. Sed antaŭ mia enŝipiĝo, mi interŝanĝis la varojn, kiuj restis al mi, kontraŭ aliaj el tiu lando. Mi forportis kun mi aloan lignon, santalon, kamforon, muskadan nukson, kariofilon, pipron kaj zingibron. Ni preternavigis plurajn insulojn kaj fine atingis Basra-n, kiun mi trafis kun valoro de proksimume cent mil zekinoj. Mia familio akceptis min kaj mi revidis ĝin kun ĉiuj pruvoj, kiujn kapablas kaŭzi vigla kaj sincera amikeco. Mi aĉetis sklavojn de ambaŭ seksoj, belajn terojn kaj mi konstruigis grandan domon. Ja tiel mi instalas min, deciditan forgesi la penojn, kiujn mi trasuferis kaj ĝui la plezurojn de la vivo.

Sindbad haltis en tiu momento, ordonis al la ludistoj de muzikinstrumentoj rekomenci sian koncerton, kiun li interrompis pro la rakonto de sia historio. Oni daŭre ĝis la vespero trinkis kaj manĝis, kaj kiam venis la momento por retiriĝi, Sindbad alportigis al si monujon kun cent zekinoj, kaj donante ĝin al la portisto:

– Prenu, Hindbad, li diris al li; reiru hejmen kaj revenu morgaŭ por aŭskulti la sekvon de miaj aventuroj.

La portisto retiriĝis tute konfuzita pro la honoro kaj la donaco, kiun li ĵus ricevis. La raporto, kiun li faris pri tio en sia hejmo, tre plaĉis al lia

edzino kaj al liaj infanoj, kiuj ne forgesis danki Dion pro la bono, kiun okazigis al ili la Providenco pere de Sindbad.

Hindbad vestiĝis la postan tagon pli dece ol la antaŭan tagon, kaj reiris ĉe la malavara vojaĝanto, kiu akceptis lin per ridanta mieno kaj diris al li mil komplimentojn. Tuj kiam ĉiuj invititoj alvenis, oni priservis kaj ĉiuj ĉetabliĝis tre longe. Kiam la manĝo finiĝis, Sindbad ekparolis kaj alparolante la ĉeestantojn:

– Senjoroj, li diris, mi petas vin lasi min paroli kaj bonvoli aŭskulti la aventurojn de mia dua vojaĝo; ili pli indas vian atenton ol tiuj de la unua.

Ĉiuj silentis, kaj Sindbad tiel parolis:

DUA VOJAĜO DE SINDBAD LA MARISTO

Mi decidis, post mia unua vojaĝo, trankvile pasigi la ceteron de mia vivo en Bagdado, kiel mi havis la honoron diri tion al vi hieraŭ. Sed pasis ne multe da tempo kaj mi enuis pro senokupa vivo; la deziro vojaĝi kaj negoci surmare revenis al mi: mi aĉetis varojn taŭgajn por la komerco, kiun mi intencis fari, kaj mi fornavigis duan fojon kun aliaj komercistoj, kies honestecon mi konis. Ni enŝipiĝis en bonkvalitan ŝipon, kaj rekomendinte nin al Dio, ni komencis nian navigadon.

Ni iris de insulo al insulo, kaj tie tre favore interŝanĝis niajn varojn. Iun tagon, kiam ni tretis unu el tiuj insuloj, kiun kovris pluraj specoj de fruktoarboj, sed tiom senhoma, ke ni trafis neniun domon, kaj eĉ ne unu animon. Ni iris por promeni tra la herbejoj kaj laŭlonge de la rojoj, kiuj akvumis ilin.

Dum la unuaj amuziĝis plukante florojn, kaj la aliaj fruktojn, mi prenis miajn manĝaĵojn kaj vinon, kiun mi kunportis, kaj sidiĝis apud akvo fluanta inter altaj arboj, kiuj provizis belan ombbron. Mi faris sufiĉe bonan manĝon per tio, kion mi havis; post kio dormo ektrafis miajn sensojn. Mi ne diros al vi, ĉu mi longe dormis, sed kiam mi vekigis, mi ne plu vidis la ankritan ŝipon...